

Karácsony – Ünnepi mise – 2009. december 25.

Michael Ende „Végtelen történet” című meséjében Fantázia Országot pusztulással fenyegeti a Semmi. Mivel az emberek már nem tudtak álmodozni, egyre közömbösebbé, egyre földhözragadtabbá, egyre fantáziátlanabbá váltak, a szürke, sötét Semmi mind nagyobb darabokat falt fel a fantázia teremtette birodalomból. Fantázia Ország lakói kétségbe estek, de segítség csak kívülről jöhetett, az emberektől. Mikor végre a megmentő, a történet főhőse megérkezett, már csak a halálosan beteg királynővel találkozott a sötét Semmi közepén. Ezt kérdezte a királynőtől: „Ez most a vég?” Mire a királynő így felelt: „Nem, ez a kezdet!” És valóban, a főhős, egy fantáziadús kisfiú újjáteremtette a szinte már semmibe hullott birodalmat.

„Kezdetben volt az Ige, az Ige Istennél volt és Isten volt az Ige.” János evangéliumának kezdő mondatai egyben az egész teremtett világ kezdetére nyúlnak vissza. Az Ige, Istennek az emberek felé kimondott szava nem más, mint maga Jézus Krisztus. Az Atya mindent őáltala teremtett, „nélküle semmi sem lett, ami lett.” Talán semmi sem jeleníti meg annyira az ember számára a kezdetet, mint egy gyermek foganása és születése, hiszen mindegyikünk személyes élete is így kezdődött. Krisztus, a Fiú, aki öröktől fogva születik az Atyától, jelen van már az első kezdetkor, a teremtésnél is. Minden Őáltala jön létre. Ahogyan Szent Pál fogalmaz, Ő „minden teremtmény elsőszülötte”. Mivel Isten a világmindenséget az embernek és az emberért teremtette, s azt is eleve elhatározta, hogy emberként meg fog testesülni Ő maga is a világban, valóban az emberré lett Krisztus minden teremtmény elsőszülöttje, ősmintája. Igaz, hogy Jézus a történelem egy bizonyos időpontjában, egy bizonyos helyen született meg, s előtte már sokan születtek, s jó ideje létezett a világegyetem is, mégis Krisztus a kezdet, az ősminta, hiszen a teremtő Isten tudta, hogy egyszülött Fia milyen alakban fog eljönni a földre. Az Ő képére és hasonlatosságára teremtette meg az embert.

Jézusnak a Betlehemben való megszületése már nem más, mint egy új kezdet, a megváltásnak, vagyis az újjáteremtésnek a kezdete. Miért volt erre szükség? Mert az ember bűneivel eltávolodott Istentől, egyre inkább megfélelkezett Róla, közömbössé vált iránta. Így azonban elszakadt létének forrásától, s elszakította a világ létezőit és eseményeit is eredetüktől. Egyre inkább sötétbe borult az emberiség élete: a szeretetlenség, a bizalmatlanság, a gyűlölet, a háború beárnyékolta az örömet és a békét. Az emberi élet eseményei is elszíntelenedtek. Amikor szeretetről beszélünk, nem az eredeti isteni szeretet értjük alatta. Amikor ünnepről beszélünk, abból egyre inkább hiányzik a valódi öröm, mert nincs mögötte tartalom. Jézus azért született meg a világba, hogy megmentsen minket a teljes kárhozatba hullástól, hogy újjáteremtse a megváltás által az Isten által eredetileg akart embert és világegyetemet. A karácsony, helyesebben a közénk jött Isten megismerése, a Benne való hit és az Ő követése visszaadja mindennek az eredeti értelmét, megmutatja mindennek az eredeti helyét. Az

embert a termelés és a fogyasztás rabjából újra Isten gyermekévé teszi, élvezeti cikkből vagy a szenvedélyek rabszolgájából, a szenvedés és a halál foglyából újra a Mennyek Országának örökösévé teszi. Az anyagi javak újra eszközök lesznek, nem cél. Újra a béke lesz fontosabb az erőszaknál, a szeretet erősebb a gyűlöletnél, a megbocsátás a bosszúállásnál. Értéktelennek, elszürkültnek, sokszor végletesen elbukottnak vélt életünk ismét értékesebb lesz a saját szemünkben és talán mások szemében is. Új erőt, új reményt kapunk, hogy higgyünk a jóban, hogy tovább folytassuk a küzdelmet a hétköznapiakban. Megtanuljuk észrevenni a világban és az emberekben a szépet és a jót. Erről szól nekünk Túrmezei Erzsébet „Gyertya” c. verse.

GYERTYA

Kis karácsonygyertya. Szép fehér.
Felül törött. Talán semmit se ér.
A belén észrevenni már, hogy égett.
S én mégse dobom el mint semmiséget.
Nézem, elémbe állítom,
majd a kezembe' forgatom.
A cirádáit, ferdeségét,
törött voltát, sok betegségét
mind tudom már, mind ismerem.
Igénytelen, értéktelen.
Szépsége, ékessége, ára
nincs semmi. Mégse dobom el.
Félreteszem karácsonyfára.
Majd a lángjába néz szemem,
s nem lesz nekem
igénytelen, értéktelen.
Sok betegsége, ferdesége,
törött volta nem semmiség-e,
ha ott lobog az ágon,
s vezérlöm, világom,
útmutató fény Betlehem felé?
Tekintetem sugarát issza,
lelkem száll századokon vissza:
a nagy csodát csodálja újra
és megremeg belé.
Magában semmi. Félredobnám.
De ha zöld fenyőről ragyog rám,
a szívem fölviszi az égig,
az eget meg lehozza hozzám.
Kezembe' forgatom, nézegetem,
s valami egyre azt súgja nekem,
hogy ez a kis gyertya az életem.

Görbe, törött, beteg.
Valami, amit senki nem keres,
mert észrevenni nem is érdemes.
Végigélni se volna érdemes,
ha nem lenne karácsony...
ha ki nem gyúlhatnék sokadmagával
karácsonyesti csodálatos fákon...
ha Betlehem felé utat mutatva,
nem ragyoghatna, nem világolhatna,
végigélni se volna érdemes.

De van karácsony, s én úgy szeretem
kis gyertyaéletem.
Ameddig karácsonyra vártam,
értelmét, célját soká nem találtam.

Míg egy szép angyalénekes,
halk estén Betlehembe értem,
s fel nem ujjongtam: „Most már értem,
most már tudom, miért is élek
ezen a nagy sötét világon:
hogyan világítson kicsi gyertyalángom
előre, Betlehem felé
és megváltatlan, Megváltóra váró,
sok emberszív dobbanjon meg belé.”

Kis karácsonyfagyertya. Szép fehér.
Felül törött. Talán semmit se ér.
De ha zöld fenyőről ragyog rád,
a szíved felviszi az égig,
az eget meg lehozza hozzád.